

DA Fru Bertha om Morgenens kom ind til Jytte, maatte hun ruske i hende for at faa hende vaagen. Jytte havde om Aftenen taget et Sove-middel, og da Tankerne alligevel ikke lod hende i Ro, havde hun ved Totiden taget endnu et Pulver. Hun bad nu saa mindeligt om Lov til at sove videre.

Men Fru Bertha gik til Vinduet og slog Skodderne tilbage.

»Klokken er snart otte. Husk paa, at vi faar Fremmede fra Morgenstunden.«

Jytte havde ikke glemt det, — det var netop af den Grund, hun helst vilde blive liggende. Endnu i Halvdøs begyndte Tankerne straks at væve videre paa Nattens vilde Skræmmebilleder og fik hende til at grue for den Dag, der nu kom.

Men da Moderen var gaaet, rejste hun sig med et Sæt overende og strøg Haaret bort fra Panden. Nu skulde det være forbi! Nu vilde hun ikke tænke mere!

Jytte hadede denne Grublesyge; hun skammede sig over sin Sørgmodighed og havde altid skjult den for Andre som man skjuler en legemlig Lyde. Hun